

[Начало](#) > ... > [Семейноправни Въпроси И Наследство](#) > [Наследяване](#) > [Наследяване](#) > [Austria](#)

Наследяване

 Австрия

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Този информационен документ е подготвен със съдействието на [Съвета на нотариатите от ЕС \(CNUE\)](#).

1 Как се изготвя разпореждането с имущество в случай на смърт (завещание, съвместно завещание, договор за наследство)?

При изготвянето на завещание трябва да се спазват някои специални формални изисквания. Според австрийското право се признават следните видове завещания:

- публично завещание, изготвено от нотариус или съд;
- саморъчно завещание, което завещателят трябва да напише изцяло ръкописно и да го подпише; и
- писмено завещание (написано на ръка или напечатано от друго лице, различно от завещателя), което трябва да бъде съставено в присъствието на трима свидетели.

Договор за наследство (членове 1249 и сл. от Гражданския кодекс (*Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch* — ABGB) може да бъде сключен само от съпрузи, сгодени партньори, които действително сключват брак впоследствие, и (бъдещи) регистрирани партньори, и трябва да бъде под формата на нотариален акт (в съответствие с член 1, първа алинея, буква а) от Закона за нотариалните актове (*Notariatsaktsgesetz*); изисква се присъствието на двама свидетели или на втори нотариус. Чрез договор за наследство, който трябва да отговаря на изискванията за действителност на завещателните разпореждания, не може да се прави разпореждане с повече от три четвърти от наследственото имущество. В този контекст регистрираните партньори имат същите права като съпрузите и партньорите, които са сгодени и предстои да сключат брак (член 1217 от ABGB).

Съвместно завещание може да бъде направено само от съпрузи или от регистрирани партньори (член 586 от ABGB).

Donationes mortis causa (дарения на лично имущество, направени от лице, което очаква да почине в близко бъдеще, които влизат в сила едва след смъртта на дарителя) са уредени в член 603 от ABGB и се извършват чрез договор под формата на нотариален акт.

2 Следва ли разпореждането да бъде вписано по някакъв начин и ако да, по какъв?

Завещанията, договорите за наследство и всички договори за отказ от право на наследяване или от право на запазена част могат да бъдат вписани в Австрийския централен регистър на завещанията (*Österreichisches Zentrales Testamentsregister*) (член 140б от Нотариалния кодекс (*Notariatsordnung*), при условие че са депозирани при нотариус, съд или адвокат. Този електронен регистър се управлява от Австрийската гражданска нотариална камара (*Österreichische Notariatskammer*) и е единственият

регистър на завещанията, който е уреден със закон. От съдилищата и нотариусите се изисква да докладват за наличието на такива документи в регистъра (член 140в, параграф 2 от Нотариалния кодекс). Вписването на тези документи има за цел те да бъдат по-лесно намирани в хода на производство по изпълнение на завещанието. Адвокатите и адвокатските кантори могат да регистрират завещания и други завещателни разпореждания в Регистъра на завещанията на австрийските адвокати (*Testamentsregister der österreichischen Rechtsanwälte*). По време на производството по изпълнение на завещанието съдебният комисар трябва да извърши търсене в Австрийския централен регистър на завещанията и Регистъра на завещанията на австрийските адвокати и да документира резултата от търсенето (член 145а от Закона за безспорните производства (*Außerstreitgesetz* — AußStrG).

3 Съществуват ли ограничения на свободата за разпореждане с имущество в случай на смърт (напр. запазена част)?

Запазената част (която ограничава степента на завещателна свобода) е равна на половината от дела от наследството, който се полага на наследника по закон. Право на запазена част имат низходящите на починалия и преживелият съпруг или регистриран партньор. Ако лице, което има право на запазена част, никога не е имало близки семейни отношения с починалия или такава връзка не е съществувала през дълъг период от време (около 20 години), запазената част може да бъде намалена.

Запазената част е частта от стойността на имуществото на починалия, която се разпределя между лицата, които имат право на запазената част. Запазената част трябва да бъде платена в брой. Тя обаче може да бъде покрита и с дарение след смъртта на починалия (член 780 от ABGB) или с дарение приживе (член 781 от ABGB).

Правото на запазена част трябва да бъде потвърдено в съда в срок от 3 години след узнаването за него, но не по-късно от 30 години (член 1487 от ABGB). Давностният срок започва да тече с узнаването на фактите, определящи наличието на вземането, но не по-рано от 1 година след смъртта на починалия (членове 765 и 1487а от ABGB).

Отказ от запазена част може да се направи, докато завещателят все още е жив. Този отказ трябва да бъде под формата на нотариален акт или официален съдебен документ (член 551 от ABGB).

4 В отсъствието на разпореждане с имущество в случай на смърт кой и в каква степен наследява?

Ако починалият не остави съпруг, регистриран партньор или деца, правото на наследяване се предоставя на родителите на починалия и на техните низходящи (т.е. братя и сестри на починалия) (членове 735 и 736 от ABGB).

Ако починалият не е оставил съпруг или регистриран партньор, но е оставил деца, тогава децата наследяват равни дялове (член 732 от ABGB).

Ако починалият е оставил съпруг или регистриран партньор, но не и деца, преживелият съпруг или регистриран партньор е единствен наследник.

Ако починалият остави съпруг или регистриран партньор и родители, съпругът или регистрираният партньор наследява две трети от наследственото имущество и разполага със законно предимство (което му дава право на вещите от домакинството). Една трета от наследственото имущество се разделя поравно между родителите на починалия (член 744, параграф 1 от ABGB).

Нерегистрираните партньори (партньори по съжителство) наследяват, ако няма други законни наследници. В противен случай те наследяват само ако има завещание в този смисъл. Оцелелият партньор по съжителство обаче е защитен от Закона относно наемането (*Mietrechtsgesetz*) и Закона за съсобственост на апартаментите (*Wohnungseigentumsgesetz*). Ако починалият и неговият партньор по съжителство са притежавали съвместно апартамент (кооперативна собственост на апартамент), делът на починалия се прехвърля на преживелия партньор. Освен това партньорът по съжителство има законно предимство и следователно право, ограничено до 1 година, да продължи да живее в споделения

дом и да използва общите домакински вещи, доколкото те са необходими, за да продължи да живее в съответствие с предишните условия на живот.

5 Какъв вид органи са компетентни:

5.1 по въпросите на наследяването?

Районният съд (*Bezirksgericht*); съдебният комисар (нотариус) като орган на съда.

Материално и териториално компетентен е районният съд по последното място на законно пребиваване на починалия (последно местожителство, обичайно местопребиваване) (член 105 от Закона за компетентността на съдилищата (*Jurisdiktionsnorm* — JN) във връзка с членове 65 и 66 от JN). За целите на съдопроизводството районният съд използва услугите на нотариус, действащ в качеството на съдебен комисар (член 1 от Закона за съдебните комисари (*Gerichtskommissärsgesetz* — GKG).

5.2 да получат изявление за отказ или приемане на наследство?

Районният съд; съдебният комисар (нотариус) като орган на съда.

5.3 да получат изявление за отказ или приемане на завет?

Районният съд; съдебният комисар (нотариус) като орган на съда.

5.4 да получат изявление за отказ или приемане на запазена част?

Районният съд; съдебният комисар (нотариус) като орган на съда.

6 Кратко описание на процедурата за уреждане на наследството по националното право, включително на процедурата за ликвидиране на наследствената маса и делба на наследственото имущество (включително информация дали производството по наследяване се образува служебно от съда или друг компетентен орган)?

Районният съд започва процеса по наследяване („производството по изпълнение на завещанието“ (*Verlassenschaftsverfahren*) след официалното обявяване, че наследството е открито. Компетентен е районният съд по последното местожителство или обичайно местопребиваване на починалия. Производството се води от нотариус в качеството му на съдебен комисар и завършва с решение на съда.

Производството по изпълнение на завещанието трябва да бъде образувано по инициатива на съда веднага, щом съдът узнае за смърт (член 143, параграф 1 от AußStrG).

В рамките на съдебното производство по изпълнение на завещанието съдебният комисар установява наследниците (член 797 от ABGB).

Съдебният комисар (член 1, параграф 2, алинея 2, буква б) и член 2, параграф 2 от GKG) изготвя опис на наследственото имущество при следните обстоятелства: ако е подадена декларация за условно приемане на наследството (което ограничава отговорността на наследника до стойността на активите, които ще получи от наследството); ако лицата, които могат да имат право на запазена част, са непълнолетни или трябва задължително да бъдат представлявани от законен представител на други основания; ако е дадено разрешение наследството да бъде отделено от имуществото на наследника; ако наследяването от следващ наследник трябва да бъде взето под внимание или ако е учреден частен наследствен доверителен фонд; ако е възможно наследството да премине в полза на държавата поради липса на наследник; или ако това е поискано от упълномощено лице или от управителя на наследството (член 165 от AußStrG).

7 При какви условия и в кой момент дадено лице придобива качеството на наследник или заветник?

Никой няма право да влиза във владение на наследството самостоятелно. То трябва да бъде официално предадено, за да бъде притежавано законно от наследника, процес, известен като прехвърляне на имуществото (*Einantwortung*) по нареждане на съда по изпълнение на завещанието (*Verlassenschaftsgericht*) (член 797 от ABGB и член 177 от AußStrG). Собствеността може да бъде прехвърлена едва след като съответните лица представят декларация за приемане на наследството като доказателство за тяхното право на наследяване и след приключване на съдебното производство по изпълнение на завещанието. Дори в случай на недвижимо имущество, собствеността се предава към момента на прехвърлянето, т.е. независимо от вписването на новия собственик в поземления регистър. Ако обаче наследниците не подадат заявление за вписване в поземления регистър в рамките на разумен период от време, съдебният комисар трябва да подаде заявлението вместо тях.

8 Наследниците носят ли отговорност за задълженията на починалия и ако да, при какви условия?

Наследниците носят отговорност за дълговете на починалия от своите общи активи. Ако обаче е съставен опис, те отговарят само до стойността на наследството.

9 Какви документи и/или информация се изискват обикновено за целите на вписването на недвижимо имущество?

Документът, с който се удостоверява законното право на придобиване, трябва да бъде представен в поземления регистър към съда (*Grundbuchsgericht*). Наследниците трябва да представят нареждането за прехвърляне, а заветниците трябва да представят официалното потвърждение. Освен това може да е необходимо да се представи удостоверение за платени данъци и, в зависимост от правото на съответната провинция, специално разрешение, издадено в съответствие със законодателството в областта на сделките с недвижимо имущество, както и, ако е приложимо, доказателство за гражданството на получателя.

9.1 Назначаването на управител на наследственото имущество задължително ли е или е задължително при поискване? Ако е задължително или е задължително при поискване, какви стъпки следва да бъдат предприети?

Не е задължително да се назначава разпоредител.

9.2 Кой има право да изпълни разпореждането с имущество в случай на смърт и/или да управлява наследството?

Наследник, който е в състояние да докаже в достатъчна степен правото си на наследство при приемането на наследството, има право да използва и управлява наследственото имущество и да представлява наследството, освен ако не е предвидено друго от съда по изпълнение на завещанието; когато това се отнася за повече от една страна, всички страни упражняват това право съвместно, освен ако не се споразумеят за друго (член 810, параграф 1 от ABGB).

9.3 С какви правомощия разполага управителят на наследството?

В австрийското производство по изпълнение на завещанието ролята на изпълнителя е вторична. Това е така, защото съдебното производство по изпълнение на завещанието се води от съда и съдебният комисар, в качеството си на орган на съда, гарантира прилагането на волята на починалия. Според член 816 от ABGB завещателят може да използва завещателното разпореждане, за да определи лице, което да отговаря за изпълнението на неговите последни желания. Обхватът на задълженията на това лице се определя в завещателното разпореждане, като може да се простира от следене дали наследникът/заветникът изпълнява дадени условия или разпределя правилно наследственото имущество до управление на наследственото имущество.

Ако в рамките на процеса на призоваване на кредиторите на наследството е предвидена устна фаза на производството (членове 813—815 от ABGB), съдебният комисар е длъжен да обяви датата на тази фаза, както и да призове изпълнителя (член 174 от AußStrG).

10 По силата на националното право какви документи обикновено се издават в хода или в края на производството по наследяване, с които се доказват статутът и правата на бенефициерите? Те имат ли специална доказателствена сила?

При поискване съдебният комисар трябва да издаде на бенефициерите официално потвърждение като доказателство за тяхното право на представителство (член 172 от AußStrG) (вж. точка 9.2 по-горе).

След като окончателно бъдат определени наследниците и техните дялове и бъдат представени доказателства, показващи, че са изпълнени останалите изисквания, съдът трябва да прехвърли наследството на наследниците (член 177 от AußStrG: „нареждане за прехвърляне“). Официалният препис на нареждането за прехвърляне с удостоверение за неотменяемост представлява достатъчно основание за освобождаване на средства, които се съхраняват в кредитни институции (член 179 от AußStrG).

Европейското удостоверение за наследство, предвидено в членове 62 и сл. от Европейския регламент за наследяване (Регламент (ЕС) № 650/2012), се издава от съдебния комисар. Ако ищецът не е съгласен с това удостоверение за наследство, съдът трябва да го разгледа. Удостоверението, издадено от съдебния комисар, престава да бъде валидно и се замества от удостоверението, издадено от съда.

Тази уеб страница е част от „Вашата Европа“.

Ще се радваме да получим вашите [коментари](#) относно полезността на предоставената информация.

■ Последна актуализация: 27/12/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.